

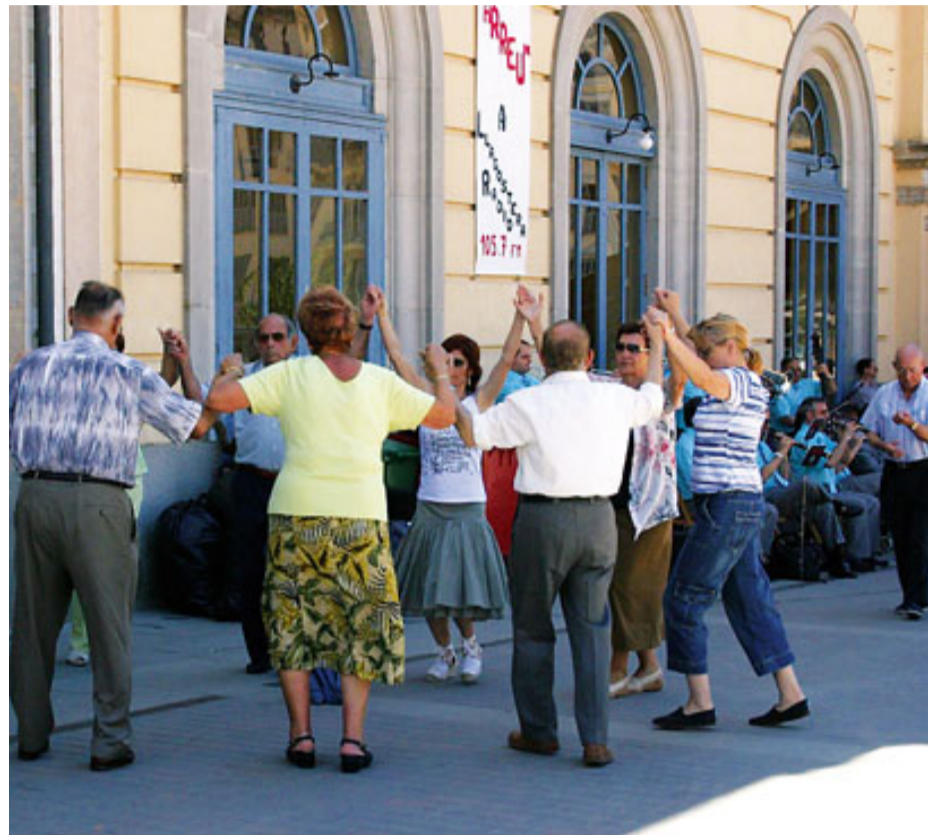
la contra | ENRIC RAMIONET

L'home que regalava sardanes

Josep Aguiló, tot i ser un compositor prolífic que va compondre més de 300 peces, no és particularment conegut en l'actualitat i, no obstant això, va viure els seus moments dolços

Durant els anys quaranta i cinquanta Josep Aguiló Blasco regalava sardanes, o les bes-canviava amb el paleta del veïnat per una reparació a la seva cuina. No sé quantes rajoles ni quantes hores de feina cotitzava una sardana, ni tampoc quina avaluació de l'obsequi feien els nombrosos receptors de partitures del músic llagostenerc; no en conec, lamentablement, els detalls, però en tot cas, són tractes fantàstics, permutes que probablement qual-sevol economista consideraria pròpies d'una trista economia de subsistència però que projecten una certa dimensió amable d'aquells temps en general magres, indiscutiblement grisos. Malgrat l'època i les circumstàncies o justament per això, el moviment sardanista, que ja havia esdevingut simbòlic i que ja es vinculava a l'afirmació nacionalista des de primers de segle, vivia aleshores una expansió innegable, un període daurat que des de les precarietats actuals es contempla amb poc dissimulada nostàlgia.

Fa una setmana, amb motiu del cinquantè aniversari de la seva mort, al músic Josep Aguiló se li va retre un homenatge a Llagostera, la població en la qual es va instal·lar l'any 1926 i on va morir l'any 1958. En l'acte es varen recuperar diverses peces que havia compost per a algunes de les vailetes d'aquesta població i que en alguns casos mai s'havien interpretat. No sé si sorprèn aquest llarg silenci que finalment s'ha trencat per la lloable iniciativa que l'Agrupació de Sardanistes Llagostenercs ha impulsat amb el suport de l'àrea de Cultura local. I no sé si estranya tanta desatenció per un patrimoni que s'ha recuperat en uns moments en què les sardanes i els sardanistes ja no ocupen el mateix espai a la nostra societat. Josep Aguiló, tot i ser un compositor prolífic (va compondre més de 300 peces), no és particularment conegut en l'actualitat, i no obstant això va viure els seus moments dolços. Algunes de les seves sardanes més conegudes, com *Cel rogent*, varen ser enregistrades i en va compondre una per a la dis-

Ballada de sardanes a la plaça Catalunya de Llagostera. / MONTSE BARRERA

cogràfica La Voz de su Amo. A Llagostera va impulsar una efímera escola municipal de música i va treballar a les millors orquestres de l'època: Les Principals de Cassà, Girona, Llagostera i la Bisbal. Signes dels temps i del personatge també són que a primers del segle passat escrivís *Anís del Tigre*, una sardana que es va utilitzar en la publicitat d'aquest anís d'Arenys de Munt que pretenia combatre l'hegemonia de l'Anís del Mono badaloní (ja saben: el cèlebre licor que, per motivacions que no ha quedat clar si eren pro o antievolucionistes, es va dissenyar amb un mico amb la cara de Darwin i que, per cert, en l'etiqueta del seu competidor era devorat pel tigre).

Però aquest músic vocacional que, per completar l'estereotip, també ha passat a

la memòria amb fama de bohemí (feia vida a Can Meri, diuen), va haver d'alternar la seva feina d'instrumentista i compositor amb la d'agutzil i amb alguns projectes empresarials que finalment varen resultar fracassats. La seva néta Maria Teresa Aguiló em parla de l'enorme facilitat que el seu avi tenia per a la composició, i tot i que va morir quan ella a penes tenia 10 anys, el recorda com un home popular, certament partidari de la vida bohèmia, però de caràcter fort. M'explica que va aprendre música a l'exèrcit i a tocar el cornetí a còpia de patacades que el deixaven amb els llavis inflats i celebra que finalment es recuperi la figura del seu avi i tot el patrimoni que aquest músic llagostenerc que regalava sardanes va escampar amb tanta generositat.

la columna | JOSEP M. FONALLERAS

El tiet i la neboda

Convé recordar que Esperanza Aguirre té una mare que es diu Piedad Gil de Biedma. És a dir, la presidenta de la comunitat de Madrid és neboda de l'enorme poeta de *Las personas del verbo*. Potser és per això que fa servir metàfores per explicar la seva situació dins el PP, construccions en les quals el referent real és justament un poema. Aguirre, en la seva derrota (si més no aparent), ha anunciat que se sentia com «un vers solt que sempre ha format part del poema». Un vers solt, a diferència dels versos blancs que poden formar part d'un poema basat en el ritme i no pas només en la rima, necessita del marc conceptual d'una construcció en la qual el vers en qüestió apareix (mai millor dit) tot sol, sense punts de connexió aparents amb la resta. És a dir, perquè un vers solt sigui percebut com a tal és necessari que s'inscriuï en un poema que no tingui només versos solts, perquè aleshores seria tota una altra cosa. Un vers solt reclama la seva personalitat en un univers homogeni on destaca per la seva solitud. Esperanza Aguirre potser es va adonar de la magnitud de la metàfora i va córrer a desmentir-ne les conseqüències. Va declarar que feia broma (la ironia és una arma molt difícil de carregar i encara més de disparar) i que, en realitat, volia afirmar d'ella mateixa que era un vers que rima «amb la immensa majoria dels votants del PP». No entraré en la veritat que es desprèn de les seves paraules. Vull dir que no sé si és cert o no, això que proclama. El que m'interessa és la fixació en la poesia. Un vers que rima amb els altres no té un mèrit especial, no hi ha versos capdavaners o poderosos. El poder del poema, en el cas de la rima, ens arriba per la conjunció, pel conjur col·lectiu. No pas per la individualitat. Temo que l'oncle estaria decebut amb la capacitat retòrica de la neboda. Li hauria de dir que el que ella vol, en realitat, és esdevenir epifonema. És a dir: resum i corol·lari del seu partit.

Estrella fulgurant i no pas vers humil. I li podria recitar allò de les servituds d'estimar éssers humans: «y la más in-noble / que es amarse a sí mismo.»

PUBLICITAT

TANCAMENTS D'ALUMINI I PVC

ORMETAL

MILLOR AÏLLAMENT, DURABILITAT I MENOR MANTENIMENT

Llevant, 7 Pol. Ind. Mas Lladó FORNELLS DE LA SELVA
972 47 61 27 www.ormetal.es

PUBLICITAT

promoció **Stein**

QUINZENA de la PELL

PIQUADRO marfiaro NVA MONT BLANC

descomptes de 10, 15 i 25 %

Pompeu Fabra, 11 - 972 203 944 / Migdia, 11 - 972 213 565
Av. Lluís Pericot, 36 - 972 210 932 / GIRONA

PUBLICITAT

t'ajudem a reciclar

cal rei
coses de casa

al Carrer Nou de GIRONA
www.calrei.com

PUBLICITAT

IGNIFUGACIONS GENERALS
Prestació completa: col·li i foc
IGNIFUGATS GIRONA

GIRONA

SEGELLAMENTS RESISTENTS AL FOC

972 17 23 53
www.ignifugacionsgenerals.com